

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 61.

2022. gada janvāris

IR LAIKS SEVI SAJUST KĀ VĒRTĪBU ŠEIT UZ ZEMES!...

☀ *Pa Saules ceļu ejot...* ☀

Pa Saules ceļu ejot

*Gaismu var salasīt
Pa mazai drupačai,
Pa sīkai lauskai,
Paņemt plaukstās
Un ielikt sev Sirdī,
Kā sēklu audzēt,
Izlolot, samīlot,
Lai Gaisma top liela,
Lai pietiek visiem,
Lai pietiek sev un tev,
Lai pietiek visai Pa - Saulei.*

• *Zanda IvaNova (Vītola)* •

Gaismas pilns sveiciens

Jaunajā – 2022. gadā!

*Starosim kopā no sirds uz sirdi
arī turpmāk, meklējot katrs savus Spēka
Avotus un daloties ar tiem! Lai top!*

Ar mīlestību un pateicību – Maija

IR LAIKS
IR CEĻŠ
IR VISS

Šis ir nevienkārši citāds Laiks. Laiks, kurā katrs, pilnīgi katrs to pieredz savā apziņas laukā.

Kas ir Tavs apziņas lauks?! Ko jūti Tu un redzi, dzirdi, radi?! Vai savu pasauli vēl radi kā cilvēks ego, pieķeroties amatam, diplomiem, algām, priekšniekiem, citu cilvēku sastādītiem mērķiem un citu cilvēku radītai realitātei?!

Vai esi jau pacēlies mazliet augstāk sevī un jūti pasauli, kā brīnumaināko vietu, kur radīt savu realitāti, kā Dvēselei, kā tikai Cilvēks Dvēsele spēj radīt bezgalīgās mīlestības/radīšanas lauku?!

Kur esi Tu, mans draugs?!

Šķiet, turbulence paātrinās ar katru mēnesi un, nu jau arī dienu...

Vienu rītu pamosties absolūti laimīgs, bet jau pēc stundas esi nelaimīgākais cilvēks pasaulē un jau nākamajā rītā ir atkal citas sajūtas un šķiet, tas vakardienas stāsts vairs nav par mani... Vien spēt šajā turbulencē nepazaudēties svešādos kairinājumos, nepieķerties, kāda patiesībai, bet sajūst to dievišķo stīgu smalki vibrējam savā krūšu kurvja apvidū... Šī smalkā stīga vibrē, tā pulsē katru mirkli, 24/7 un vēl vairāk... Tas ir nepārejošs pulsējums, kopš mirkļa, kad esi ienācis šajā Zemē...

TAGAD šis pulsējums pieredz paātrinājumu tieši tajā mirklī, kad tam ir

pietuvojušās bailes, nesapratne, neziņa, neizlēmība, šaubas, neticība, nepārliecinātība, nevēlēšanās un viss tas, kas sākas ar ne-...

Un tad notiek sprādziens, gluži kā salūts, kas stipra klepus veidā laužas uz āru, radot elpas trūkumu, jo tam vairs nav vietas fiziskajā ķermenī, vai panikas lēkmēs sāk ķermenis vibrēt, jo kaut kas laužas uz āru, vai rokas pirksti sāk vibrēt ātrāk un ātrāk, jo...

Tā ir SIRDS, kura laužas laukā no gadu simteņu aizvērtām durvīm...

Tā vēlas tikt sadzirdēta, sajūsta, samīlota, tā vēlas šē Būt!

Cik ilgi izvēlēties būt aklais, nedzirdīgais vai nejutīgais, vai nelaimīgais, vai upuris vai saslīmušo statistikas papildinātājs... Cik ilgi?! Es zinu, jau zinu, ka savu lomu mēs izvēlamies paši un es zinu arī to, ka katram savs laiks un savs ātrums šajā dzīves trasītē... Un nav jau labākas vai sliktākas, pareizākas vai nepareizākas, spilgtākas vai ne tik spilgtas lomas, jo katra loma šajā teātrī ir ļoti, ļoti vajadzīga.

Vien sadzirdēt to Augstāko režisoru, kurš klusi klusītiņām saka mums priekšā, ka tagad ir Laiks paspēlēties citādāk.

Ir LAIKS!

Ir Laiks pirmssvētku drudzī uzdāvināt sev vienu vakaru GAISMAS. Tikai vienu... vairāk it neko... Vienu Tagad, vienu Rīt un Parīt un...

Katru vienu jau citādāku!

Ir Laiks šajās šūpolēs noturēties līdzsvarā. Jo viss mums ir, lai šūpotos Ticībā, Cerībā, Mīlestībā. VISS mums IR!

Ir Laiks izplest spārnus un pieņemt lidojumam labvēlīgos laika apstākļus arī ziemā esot, un vasarā un pavasarī un rudenī...

Ir Laiks sajūst sevi kā vērtību šeit uz Zemes! Sajūst sevi ļoti vajadzīgu esam un sajūst visu ļoti vajadzīgu sev...

Pacelt acis augstu, jo augstu un raudzīties tālāk pār robežām savām.

Ir Laiks atdoties Debesīm! Pilnībā paļauties Augstākajam režisoram un sacīt – es nezinu kā man būt, bet es vēlos lūgt, lai vadi mani, jo Tu zini, kā ir vislabāk man! Un tad iet, iet roku rokā ar sava Augstākā Es piedāvāto scenāriju.

Sper vienu soli Tagad...

IR LAIKS!

Sarmīte Eiduka

Aizveru acis un esmu,
Esmu ar sevi un sevī
Arvien dziļāk eju,
Dziļāk savā klusumā,
Dziļāk savā Telpā
Un sarunu sāku
Vēl dziļāku kā elpa,
Vēl dziļāku kā jūra,
Vēl dziļāku kā doma,
Kas lidinās Telpā
Un viegli pieskaras
Katram nemiera asnam,
Un dziedē gaišu Prieku,
Sauli iededz pašā Sirdī,
Silti apskauj Skumjas,
Dziedē vēsu skatienu
Sirdī atstātās brūces.
Un Telpa kļūst gaiša,
Telpa kļūst tīra un viegla,
Elpa plūst klusi un maigi,
Samtaina balss čukst
Mīlestības pilnus vārdus.
Eņģeļu spārnu baltumā
Izzūd Telpas robežas,
Bezgalīgā Visuma skaņa
Rada baltu Gaismu.
Atveru acis un esmu,
Esmu ar sevi un sevī,
Es esmu balta Gaisma
Un manī ir gaiša Telpa,
Kurā ir viegli būt,
Viegli klusēt,
Viegli sarunāties,
Viegli elpot
Un viegli lidināties...

• Zanda IvaNova (Vītola) •

Lai jaunā gada pirmie soļi ir pēc iespējas apzinātāki un ar patiesu Gaismas jaudu.

Lai mums izdodas! 🙏

Viss var notikt tieši tagad! ☀️

Kad tu tik ļoti vēlies kaut ko paveikt, tad neatliec to uz kaut kad.

Visam kāda jēga var būt tieši tagad. Iespējams, ka esi šeit, lai tieši šobrīd to piedzīvotu.

Bailes no nezināmā var mēģināt nodzēst to Gaismas impulsu, kas tevī ir šobrīd pamodies. Bet tu tam nepadodies, atvairi neziņu un atgriezies sākuma punktā.

Lai arī kas grib tevi novirzīt no izvēlēta mērķa, tevī vienmēr būs jauda, kas atvedīs atpakaļ pie sava spēka. Pie tā tevis, kas ir gatavs pieņemt savu dzīvi kā iespēju un, pārvarot šķēršļus, būt arvien lielākā saskaņā ar sevi.

Tāpēc neatliec savu dzīvi uz kādu nākotnes mirkli. Tev ir svarīgi vienmēr būt mobilam savā spēkā. Jo izaicinājumi, kuri paredzēti, ir pārvarami ar dziļu iekšēju pārliecību un drosmi.

Esi vienmēr tam gatavs.

Diena vai nakts - tu esi savā spēkpilnajā esībā.

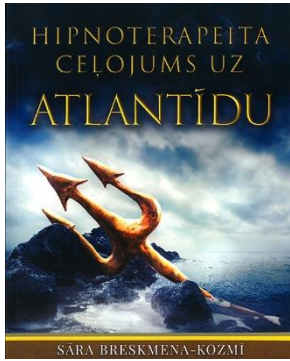
Tad arī viss var notikt tieši tagad.

Maija Kadiķe

Breskmena-Kozmī Sāra
HIPNOTERAPEITA
CEĻOJUMS UZ
ATLANTĪDU

Hipnoterapeita ceļojums uz Atlantīdu ir vairāk kā ceļojums atpakaļ laikā pie pazaudētās civilizācijas, tas ir dvēseles ceļojums

pagātnē. Vieni to sauc par dievišķo spēku, kamēr citi par nolemtību, taču to, kas notika, divatā iedziļinoties iepriekšējo dzīvju regresijas hipnozes pasaulē, var dēvēt tikai par likteni... Ja šī grāmata nonākusi tavās rokās, tev ir lemts to izlasīt.

Fragments no grāmatas:

Manā dzīvē bija noticis aizraujošs pavērsiens. Kā jau paredzēju, drīzumā sāku pieņemt klientus ikdienā. Līdz ar jauno klientu vilni novēroju arī interesantu fenomenu. Cilvēki, kas viens otru nepazīna, hipnozes sesijās stāstīja līdzīgas lietas par divām senām civilizācijām. Kā es sāku saprast no sesijām ar klientiem, Lemūrija vai Amuna, kā to toreiz sauca, atradās Klusā okeāna dienviddaļā un ietvēra zemi, kas tagad ir Lieldienu salas, un stiepās Dienvidamerikas virzienā. Daudzi uzsvēra, ka tā bija liela sala, kurā tiesības valdīt tika nodotas sievietēm vienā dzimtā. Tā vienmēr tika aprakstīta kā ļoti laimīga vieta, kur cilvēki augstu vērtēja līdzjutību un garīgumu. Lai gan viņu pasaule tika izpostīta pirms apmēram 25 tūkstošiem gadu, daudzas dvēseles nāk atpakaļ uz šo pasauli, joprojām nesot sevī traumu, ko radīja vilnis, kurš nopostīja Amunu.

Īzkāpt šorīt no gultas ar citu kāju ierastās kafijas vietā padzert tēju un pagriezt savus ierastos soļus virzienā kurā jāiet pret vēju šajā dienā darīt visu ne tā darīt visu no beigām uz sākumu un pašu visnenožīmīgāko sīkumu piepildīt ar lielu un manāmu saturu izdarīt to ko neviens nemaz negaida smieties no sirds par ko jāraud bijis lai bezcerības vietā ir prieks lai saule spīd vietā kur lietus lijis no apļa pa kuru ik dienu ej uzdrīksties izkāpt stacijā "es tādu pat nezināju" redzi daudz citu vaibstu ir pasaulei bet vispirms izkāp šorīt no gultas ar citu kāju

Vita Melbārde

*Es stāvēju agru rītu,
Saulītē vērdamās,
Lai Saulīte man iedeva
Vieglu dienas gājumiņu.*

*Dievs man deva, Dievs man deva,
Dievs rokā neiedeva;
Dievs rokā neiedeva,
Kamēr pati nekustēj :)*

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu: reinvaldemaija@gmail.com
www.draugiem.lv ; www.facebook.lv
Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja,
rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**